

2014
2.szám

 SSZHANG

A RÁKOSCSABAI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2.
DEBRECZENI
ANNA:
ELVÉGEZTEJÉTT

4.
SZABÓ
LAJOS:
A HÚSVÉT
A LEGNAGYOBB
ÜNNEP

6.
GAZDAG
EDIT:
JÉZUS
KERESTÉTIK...

8.
FÜLE LAJOS:
KI AKADÁLY-
OZHAT MEG?

9.
KÖZÖSSÉGI
ÉLETTÉNYEK

TÚRMEZEI ERZSÉBET: VÁLASZ

*Bizony szomorú volt a leveled...
Sötét, reménytelen, vigasztalan.
Kezét tördelte benn a fájdalom.
A fájdalomnak annyi hangja van.
Komor, gomolygó, tépett fellegek,
és el nem űzi őket semmi sem.
Hát tifeleitek nincs húsvét soha?
A te Megváltód még sírban pihen?*

*Nem akarsz te megtagadni Őt,
mégis tagadja lényed és valód,
mégis tagadja koldus életed
az érted vérezőt és meghalót.
Pedig te küzdesz – keményen, nagyon,
s a sorsod küzdeni, de győzni nem. –
Hát tifeleitek nincs húsvét soha?
A te Megváltód még sírban pihen?*

*Hiszen amerre feltámadva jár,
megzengeti a győzelem dalát,
szemek sugáros fénye hirdeti
erejét, életét, diadalát...
vén téli fának korhadt törzse is
rügyet bont új tavasz reményiben!
– És tifeleitek nincs húsvét soha?
A te Megváltód sírban pihen?*

*Nem gondolsz, hogy ott halad veled?
Siettek együtt Emmaus felé.
Hangja már bontogatja az eget,
S balga szíved úgy gerjedez belé.
Itt-ott kék hasadék a fellegen,
sugarak törnek át, fénylik be Őt...
Egy pillanat még... s hittel boldogan
borulsz le élő Megváltód előtt.*

rakoscsabairef.hu

“...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal az érzéssel és ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.” 1Kor.1;10.

„ELVÉGEZTETETT!” Jn.19;14.-42.

Nagypéntek eseménye sokunk előtt ismert, s ennek üzenete is. Az áhítat írásakor eszembe jutott, miként is próbálta vasárnapi iskolás hitoktatónk személyessé tenni ezt a történetet nekünk. Emlékszem akkor azt mondta: *"Jézus Krisztus keresztyénél mi is bevettük a szeget. A kezén és a lábán lévő sebeket mi is okoztuk"*. Többen elgondolkodtunk ezen, hisz elsősorban azt kíváncsított ki belőlünk: *Hogy lehetnének már mi ezért okolhatók, hisz ott sem voltunk.* De ez a fajta hozzáállás az, ami tetten érhető Pilátus szavaiban is, aki bizony már jóval a keresztre feszítés előtt mosta kezeit. Amikor ugyanis látta, nem ért el semmit Jézus szabadon bocsátására, sőt a forrongás egyre nagyobb lett, vizet hozatott és a sokaság szeme láttára megmosta kezeit, s azt találta mondani: ***"Ártatl an vagyok ennek az igaz embernek a véréből. Ám ti lássátok!"*** Mt.27,24. – ám tudva levő az írások szerint, hogy bizony a zsidókkal való beszélgetés során Pilátus mégiscsak elbukott, hiszen a császárral való barátság fontosabb lett számára. Így aztán mégiscsak beült a bírói székbe, s teret engedett a gonoszságnak. Bizony az ő példája nagyon mutatja, hogy az embernek milyen sokszor kísértése azt gondolni, hogy SEMLEGES tud maradni, még akkor is, ha sokszor ennek ellenkezője is igaz. S erre rengeteg hétköznapi példát találunk:

- ha egy gyermek rosszabbul teljesít az iskolában, vagy bajba keveredik, megtörténik, hogy egyes szülők rögtön azt gondolják, biztos a társaival, a tanáraival, vagy az iskolával lehet a baj, s nem mindig jut eszükbe, hogy gyermekük és ők, mint szülők is hibázhattak.

- ha elbocsátanak valakit állásából, megesik, hogy az illető méltatlankodik, sokszor jogosan, de ha ő maga gyakran késett, nem teljesítette a feladatokat, vagy ímmel-ámmal állt a munkához, vajon ő maga nem okolható az elbocsátása miatt?

- ha valakinek zátonyra futott a házassága, még ha nem is volt hűtlen, de mégis elhanyagolta a társát, csak a munkájának élt, s mindeközben önmagát tökéletesnek állítja be, s nem veszi észre a társa szenvedését, vajon nem okolható mégis házassága csődbejutásáért?

- ha valaki hirtelen indulatában cselekszik, ha újra pohár után nyúl, vagy megint depresszióba esik -csak a másikat okolhatja a kialakult helyzetért?

- egy botrányos életű zenésznek nincs köze ahhoz, hogy a fiatalok úgy szórakoznak, ahogyan; úgy viselkednek ahogyan?

- Jónás története szépen mutatja, hogy ki miatt kezdett hánykolódni a hajó, s majdnem elsüllyedt. Pedig Jónás a hajó kormányzásában nem kapott szerepet, bele sem szólt a dolgokba, szavát egyáltalán nem hallatta, csak aludt... mégis sokan életveszélybe kerültek. Bizony megtörténhet manapság is, hogy épp azért csapnak fejünk fölé a hullámok, mert valaki elmulasztott megtenni valamit, vagy egyszerűen csak néma maradt.

De ha Jézus életét végiggondoljuk, különösen így nagypénteken a keresztyére gondolva láthatjuk, hogy az ő élete sem mondható semlegesnek. Szavai, tettei befolyásolták az emberek gondolkozásait, érzéseit, döntéseit. Ezért követték sokan, s magasztalták, dicsőítették Istent, és ennek következtében váltak sokan ellenségessé, s hordozták magukban a gyilkos szándékot. Még Pilátus is ezt kérdezte Jézustól: ***Mit tettél?*** S Jézus nem mondja azt, hogy semmit, hanem azt feleli: ***"Az én országom nem e világból való..."*** mintha azt mondta volna: *"másképp szóltam, másképp cselekedtem, mint ahogy sokak szerint elfogadható lett volna, ez vezetett ide"*.

A nagypénteki eseményekben vannak lépések, melyek alapján már a legártatlanabbnak tűnő ember is bűnössé,

„ELVÉGEZTETETT!” Jn.19:14.-42

felelőssé tehető. Mire gondolok? A Nagytanács döntést hozott, Júdás az utolsó vacsorán úgy tűnik véglegesen döntött, hogy elárulja Mesterét; Péter tagadásba bocsátkozott, más félelemből elfutott. Kajafás kimondta **„jobb, ha egy ember hal meg a népért”**, Pilátus elvitette Jézust, megkorbácsoltatta, majd azt találta mondani a zsidóknak: **„Vegyétek át ti, és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnösnek.”** majd kiszolgáltatotta őt nekik: **„Íme a királyotok!”** Voltak kik arcul ütötték, voltak kik leköpték, más vitte a keresztjét, ki sírdogálva némán követte Jézust. Egyesek gúnyolódtak, mások verték a szegeket, egyesek köntösére sorsot vetettek, volt, aki a keresztben függve is gúnyolódott rajta. Mindegyik résztvevőnek megvolt a szerepe, Jézust keresztre feszítésében! Kezembe került egy vékony kis könyv, mely egy város által fizetett ügyvédnő munkáját próbálta bemutatni. Ennek az ügyvédnőnek az volt a feladata, hogy keressen mentő bizonyítékokat azok számára, akiket már valamilyen vétség folytán elítéltek. Olyan emberekben tartotta a reményt, akiknek nem volt pénzük védőügyvédet fogadni. Ez az ügyvédnő olyan valaki volt, akiben a bűnözők megbízhattak. Az ügyvédnő munkája nyomán kaphattak, egy második lehetőséget. Mikor kiszabadultak, új életet kezdhettek. Viszont, ha nem volt mentő körülmény rács mögött maradtak. Elgondolkodtam azon, milyen szemmel nézhettek sokan erre az ügyvédnőre, mit érezhettek, amikor meghallották, hogy mégis van valaki, aki felkarolta ügyüket, s próbálja megmenteni őket s kicsit elképzelttem magunkat is börtönben sínylődve. Hiszen ha a földi keretek között nem is terhel bennünket semmi, Isten törvényei még vádolhatnak bennünket. Vajon lenne e valaki, aki vállalná ügyünket, felkarolna bennünket, s látna esélyt, a szabadulásunkra. Azt gondolom nem! Isten törvényével szemben, nem

lehetne bebizonyítanunk, hogy ártatlanok vagyunk. Nagyonreménytelen a helyzetünk. Mégis megtörtént, hogy valaki felvállalta ügyünket Isten előtt, de igen nagy árat kellett fizetnie -ahogy mondani is szoktuk. Nem volt más megoldás, mert nincs mentő körülmény bűneinkre, vétkeinkre – **Bűnben születünk, vétkekben fogantunk Zsolt.51;7.** Jézus Krisztus, Isten egyszülött Fia a büntetést helyettünk elvállalta, amit, nekünk kellett volna kifizetni, azt ő fizette meg. Melyik védőügyvéd az, aki kliense helyett, csak hogy az szabad lehessen, s új életet kezdhessen, vállalja bűnei következményét.

Olyan jó lenne, ha ezt megértenénk, s látnánk valóságosan helyzetünket. Mert addig, míg nincs bűnlátásunk, amíg magunkat ártatlannak gondoljuk, addig nem értjük mit jelent Krisztus áldozata, s nem tudjuk azt mondani: **„vétkéztem ellened!”** **„bizony az én szavaimnak, cselekedeteimnek megfutamodásomnak, hallgatásomnak is vannak következményei”.**

Azt gondolom, hogy jó néhány embernek lehetett ott nagypénteken az az érzése, hogy rajta is múltak a történések, s így terhelte meg őket bizonytalansággal a csend is, a magányosság érzése s lehetett min elgondolkodni.

Érettünk is elvégeztetett a váltságmű, Istennek úgy volt kedves, hogy a jó Pásztor életét adja értünk. Elfogadtuk-e már, a felkínált kegyelmet?

Ma már a húsvéti örömezenet által szemlélhetjük a nagypénteki eseményeket, ma már tudjuk, bűneinkre van bocsánat, mégis a kérdéseket újra és újra fel kell tennünk magunkba: **„vajon mi mindent tettem, ami terhel?”** **„mi vádol ma engem?”** Mert ezeket meg lehet, s meg is kell vallanunk. Hogy húsvéti ünnepére fellelegezve, megújulva, örömben s hálaadással érkezzünk.

A HÚSVÉT A LEGNAGYOBB ÜNNEP

A keresztyének számára, az ünnep mondanivalója szempontjából, feltétlenül a Húsvét a legnagyobb ünnep. Ha a tanítványok életének változását nézzük, illetve a Keresztyén Egyház kialakulását, akkor azt látjuk, hogy a Húsvét hozta a legnagyobb, legmegdöbbentőbb fordulatot.

Húsvét ünnepén az egész tanítványi sereg, és ezáltal az egész nép számára nyilvánvalóvá vált, hogy itt óriási - Istentől, az Ő hatalmától jövő - változás következett be. Olyan változás, olyan esemény, olyan történés - gondolok a feltámadásra -, ami azelőtt nem következett be.

Bekövetkezett embereknek a feltámadása, vagyis hogy ők újból visszajöttek az életbe, de ők a földi életbe jöttek vissza. Jézus viszont olyan testben támadt fel, amely ugyan felismerhető volt a tanítványok számára, de később ebben a testben ment fel a mennybe, tehát ez már az örök életre való feltámadás volt. A tanítványok életén pedig nyilvánvaló volt az a változás, ami korábban nem következett be. Átélték a nagyhéten azt, hogy valóban valami különlegesre, valami emberfelettire van szükségük ahhoz, hogy mindazt, amit Jézus tanított nekik, azt meg tudják élni. Ezért, emiatt az óriási változás miatt a legnagyobb ünnep a Húsvét. Az egész húsvéti ünnepkörre tekintve ott van még nagypéntek is, amikor a bűneink miatt halt meg Jézus. Valamint szintén húsvétkor ünnepeljük, szintén húsvétkor emlékezünk meg arról, hogy mi is fel fogunk támadni. Ezért tartjuk a legnagyobb ünnepnek a Húsvétot. Ehhez még egyetlen egy gondolatot hadd fűzzek hozzá. A szentíráskutatók, biblia-kutatók megállapították, amennyire ezt egyáltalán meg lehet állapítani, hogy az Újszövetségnek ez a legősibb mondata, a legrégebbi mondata: Jézus Krisztus feltámadt.

Érdekes, hogy a húsvéti történetek konkrét, néven nevezett személyekről szólnak. Tehát nem egyszerűen tényleírást találhatunk, hanem a húsvéti történetek az egyes emberek - a tanítványok, az asszonyok, a nép tagjainak - az élményeit dolgozzák föl.

A legismertebb húsvéti személyek, sorrendben: Péter, aki kételkedik az asszonyok szavában, nem hiszi el, hogy Jézus feltámadt, és ő maga akar meggyőződni arról, hogy valóban bekövetkezett az, amiről az asszonyok neki beszámoltak. Meg is győződik a feltámadás tényéről. János, aki szintén meggyőződhet a feltámadás tényéről. Magdalai Mária, aki teljesen elcsügged és elszomorodik, de aztán magával az élő Jézussal találkozik. Az asszonyok, akiket sokszor csak összefoglaló módon szoktunk emlegetni, mégis többen név szerint szerepelnek: Mária, a másik Mária, Salómé, Johanna. Ezek az asszonyok húsvét hajnalán szembesülnek a ténnyel: már nincs a kő a sír előtt, mint ahogyan azt ők már látták nagypénteken, amikor eltemették Jézust; már nincs ott a kő, és találkoznak az angyallal, aki hírül adja nekik, hogy nincsen itt Jézus, hanem feltámadt. Az emmausi tanítványok [Kleopás és társa] szintén híres húsvéti személyek, elválaszthatatlanul a húsvéti ünnepkörhöz tartoznak. Velük Emmaus felé haladva találkozik Jézus, és megmutatja magát nekik.

Végül természetesen a tizenegy tanítványt is meg kell említenünk - azért tizenegy, mert ekkor már Júdás nincsen közöttük -, ők is találkoznak Jézussal, amikor együtt vannak, és Jézus megjelenik nekik. Tamásnak is megjelenik külön, egy emberért is külön eljön a Feltámadott. Tehát egyes embereknek, vagy emberek konkrét, néven nevezhető csoportjának jelenik meg Jézus. Nem száraz tényleírást olvashatunk a feltámadásról, hanem az egyes emberek élményeit.

A HÚSVÉT A LEGNAGYOBB ÜNNEP

A feltámadás tényéről tanúknak kellett beszámolniuk, a feltámadásról élő tanúknak kellett bizonytságot tenni. A feltámadásról szóló leírás akár egy szép mese is lehetett volna. Azonban a feltámadásról konkrét személyek vallottak, akik közül sokan éltek még, amikor a Szentírás feltámadásról szóló része lejegyzésre került. Aki tehát szeretett volna, az utána tudott járni, "nyomozni", aki kíváncsi volt erre.

Beszélhettek több olyan emberrel is, akik látták Jézust feltámadása után, találkoztak vele, és bizonyítani tudták minden embernek: Jézus él, Jézus feltámadt!

Amikor tehát a Szentírásban a húsvéti beszámolót olvassuk, akkor mindig konkrét emberekkel találkozunk. Ez azért is fontos számunkra, mert mi is bele tudunk helyezkedni az ő helyzetükbe, és ezáltal még személyesebbé válhat Jézus feltámadása. Így átélve Jézus feltámadását, mi magunk is élő tanúivá válhatunk a feltámadás tényének.

Húsvét napján Jézus sírjánál ott áll az angyal, aki ezt mondja az odaérkező asszonyoknak: **„miért keresitek a holtak között az élő?”**

Ma úgy érzem sokszor fontosabbak a holt tárgyak, az eszközök, mint élő embertársaink. Ez meg is látszik életünkön, hétköznapijainkon, hozzáállásunkon. Fájó látni, hogy sokszor egy-egy eszköz fontosabbá válik, mint egy családtag megsegítése. Például egy autó részleteinek fizetése háttérbe szoríthatja a családtagról történő gondoskodást.

Ha ezt a mondatot vesszük, amit az angyal mond, akkor az élőre, az életre figyeljünk. Az élőre, az életre, ahogyan húsvétkor sem egy halottról emlékezünk meg, hanem az élő Jézusról. Aki mindig is az életre hívta föl a figyelmet. Amikor összeütközésbe került az akkori vallási vezetőkkel, akkor ez az összeütközés tárgya: Jézus számára az élő

embermindigis fontosabb volt, mint a törvény holt betűje. A holt betűnél van fontosabb és hatalmasabb: Isten megelevenítő igéje, megelevenítő Lelke. Húsvétkor tehát nem csak emlékezünk, hanem mi magunk is találkozunk a Lelke által közöttünk élő Jézussal.

Húsvét ünnepének alkalmával azt kívánom mindenkinek, hogy élje át a Szentlélek erejét, a Szentlélek hatalmát, aki el tud bennünket csendesíteni, és rá tud bennünket vezetni a Húsvét üzenetének lényegére: a feltámadás erejének átélésére.

1512 - Feltámadás: Albrecht Dürer

JÉZUS KERESTETIK...

„Asszony miért sírsz? Ő ezt felelte neki: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hogy hová tették.” Jn. 20;13.

Magdalai Mária a sírboltba behajolva keresi Jézust. Sírva keresi a számára halottnak hitt és halottnak tudott Urat. Sírt, mert számára nem volt más, csak a halál megrendítő és kiábrándító ténye. A halott Jézust kereste, mert Mária számára nem maradt más, csak a halál brutalitása, amely kettéhasította a reményeket, a szeretetközösséget, az együttlét lehetőségét. Számára minden elveszni látszott, minden véget érni tűnt. A halál valósága és mindent megsemmisítése diadalmaskodni látszott Márián. De mégis, mégis kereste éppen a halott Urat? Miért kell annyira Magdalai Máriának a halott Jézus? Mihez kezdene egy halott Úrral? Ez a hit deficitje, ez maga a csőd. S ez nem csak Magdalai Mária kudarca. Ez mindannyiunk hitének csődje és kudarca lehet. Mindannyiszor, amikor a múlandóság és az enyészet üres sírboltjában keressük életünk értelmét. Mindannyiszor, amikor életünk forrását és megalapozását e világ halott bálvány istenszobraitól kérjük és várjuk. Amikor kiábrándulva és sírva egyik élettelen és életképtelen lehetőségtől a másikhoz fordulunk segítségért, ideig-óraig való enyhülésért, vagy éppen csak ezért, hogy sírhassunk. Hogy sirathassuk önmagunk csalódottságát, amelyet a mindent megoldani látszó bálvány cserbenhagyása okozott. Képesek vagyunk egyik üres sírtól a másik üres sírig vánszorogni.

S hitünk csődje lehet az is, ha mi is csak egy halott Jézust keresünk. Ha úgy hallgatjuk éppen a húsvéti evangéliumot, mint egy régi kor erkölcsi üzenetét, mint ünnepi szavakat, amelyek emlékeznek, amelyek visszavezetnek a múltba. Amikor az imádság rituálészzerűen elrebegett közösségi összetartozást szimbolizáló aktussá válik, amikor az

igehirdetést emberi együttélést szabályozó útmutatásként hallgatjuk. Amikor Isten mellé kötőjelet teszünk, amikor felmerül bennünk a választás lehetőségének a kísértése, amikor úgy gondoljuk, hogy Istenen kívül létezhet számunkra más megoldás. Amikor az Isten kizárólagosságát feloldjuk a világ színes piacán egymás hegyén-hátán kínálgató árukkal. Ez egy halott hit, ez egy üres sírboltban való kétségbeesést szülő keresgélés. Ez az, amikor Magdalai Mária sírva keresi a halottnak hitt Jézust, mert nem tud valójában mit kezdeni a feltámadás eshetőségével. Mert csak emberi, földi kategóriákban képes gondolkodni. Túl racionális, vagy túl kétségbeesett ahhoz, hogy el merje hinni: feltámadt a Mester, Isten nem csak élő Isten, hanem megelevenítő Isten is.

De ezután Mária hátrafordult. Hátrafordult és meglátta Jézust. S ez a mozdulat ez a helyzetváltoztatás, ez a más irányból fókuszáló szemlélés eljuttatta őt a nagy felismeréshez, a nagy megtapasztaláshoz, a nagy találkozáshoz. Még ha nem is ismerte fel azonnal Jézust, még ha először magának Jézusnak, a feltámadt Jézusnak kellett Máriát megszólítani, mégis ez az elmozdulás, ez a szó szerinti holtpontról való kimozdulás vezette el őt a kétségbeeséstől a meggyőződésig, a bizonytalanságtól a biztos tudásig: Jézus feltámadt. **Jézus él!** A halál, mint utolsó tapasztalat meghalt. S ez van az üres sziklasírban!

Nem erre van nekünk is szükségünk? Nem ez a holtpontról való elmozdulás formálná át haldokló hitünket? Nem ez a nagy találkozás a feltámadott Úrral változtatná meg a földi valósághoz annyira ragaszkodó, de mégis abban oly rengetegszer csalódó életünket? Nem erre a megszólításra várunk akár tudatosan, akár tudattalanul mi is? Nem arra lenne szükségünk, hogy átérezzük és megéljük: a feltámadott Krisztus szól

JÉZUS KERESTETIK...

hozzánk, személy szerint énhozzám? Hogy a vallásos beszédből végre egyszer személyes üzenet legyen? Nem arra várunk mi magunk is, hogy a húsvéti evangélium ne csak érzelem szülte fellángolássá és ünnepi ujjongássá váljon bennünk, hanem egy személyesen megtapasztalt átélt és megélt valósággá?

Ehhez hátrafordulásra van szükség. E nélkül nem megy. Míg csak az üres sziklasírt bámuljuk könnyes szemmel, addig nem láthatjuk meg a feltámadás számunkra is megnyíló titkát. Amíg egy sírban fekvő, halott urat keresünk, addig nem lesz valósággá számunkra az örök élet és a halál feletti diadal Krisztus által éppen számunkra megszerzett biztos reménysége. De ehhez a hátraforduláshoz bátorság és bizalom kell. Bátorság ahhoz, hogy a kézzelfogható, tényszerű lehetőségektől oda tudjunk fordulni Krisztushoz, aki talán a világ számára éppen halott, de éppen keresztyén hitünk, és keresztyén életünk számára feltámadása a legbizonyosabb, a legbiztosabb. S bizalom ahhoz, hogy az Ő feltámadása a biztosíték arra, hogy nem a halál az utolsó tapasztalat, az utolsó állomás, hanem éppen a keresztyén reménység által táplált élet kezdete.

De mi sokszor tudjuk, hogy hol a helyünk az életben, a családjunkban, a közösségünkben, az egyházunkban? Megtalálhatóak vagyunk? Már eleve így születünk, mint elveszettek, akik maguktól nem lelik helyüket a világban, az Isten tervében. Az embert már a bűneset óta keresni kell:

„Ádám, hol vagy?” Isten már oly sokszor indult el keresésünkre, a mi nevünket szólítva: **hol vagy?** De mi sem találhatunk meg addig, amíg nem akarjuk, amíg süketek vagyunk az Ő hívására. Amíg be nem látjuk, hogy Nélküle elveszettek vagyunk.

Egyszer egy család elment a strandra négy gyermekével. Összeismerkedtek a mellettük lévő családdal és a nagy beszélgetésben egyszer csak azt vették észre, hogy a legkisebb gyermekük eltűnt. Kétségbeesve kezdtek el keresni, de sehol nem találták. Körülnéztek mindenhol, rengeteg embert végigkérdeztek, de nem látta senki. Felkeresték a portát, ahol hangos bemondóba bemondatták a gyermek nevét, és azt, hogy hogyan néz ki. Másfél óra múlva a gyermek megkerült – szülei nagy megkönnyebbülésére. Elkezdtek faggatni a gyermeket, hogy miért ment el, miért tűnt el? A gyermek csodálkozva mondta, hogy ő nem veszett el, csak megnézte, hogy hogyan készítik a vattacukrot. Aztán kérdezték a szülők: de nem hallottad, hogy még a nevedet is bemondattuk? „De hallottam” - válaszolta a gyerek-, csak azt hittem, hogy van még egy ilyen nevű kisiú, mert én nem voltam eltűnve. Ilyenkor tesszük fel a kérdést, hogy ki is van valójában eltűnve? Sokszor mi emberek vagyunk azok, akiket Isten nem a helyén talál, ott ahová helyezett. Mert mi éppen kóborolunk, valamit, valakit keresünk: boldogulást, boldogságot.

Krisztus feltámadásának a komolyan vétele keresztyén hitünk sarokköve. Ezen áll, vagy éppen ezen bukik. A feltámadásba vetett hitünk pecsételi meg az Istenbe vetett hitünket. E nélkül sem keresztyénségről, sem pedig hitről nem beszélhetünk. E nélkül mi magunk is csak egy halott urat keresünk. S ez a hit, ez a mindent kockáztató hátrafordulás, ez az egzisztenciális döntés az, hogy elfordulok a látszólag biztosnak tűnő földi kategóriáktól, s rá bízom magamat a hátam mögött álló Istenre, az értem feltámadott Krisztusra.

Magdalai Mária a feltámadott Jézussal való találkozás után, a bizonyosság tapasztalatával, a megtapasztalt valósággal indul a többi tanítványhoz. Nem csupán vallásos istenélménnyel, hanem a létét megragadó

ésmegváltoztató Krisztus-megtapasztalással megy a többiekhez. „**Láttam az Urat!**” Mária rövid hitvallásában, örömfelkiáltásában ott van az évezredekén át, a földi nyomorúságba, kilátástalanságba, vagy éppen cinikusságba és kételkedésbe szinte belehasító szózat: ezt el kell hinni, mert ez valóság, mert ez tény. Igen, mert ez a keresztyén hit csodája és megfoghatatlansága. Bekiabálni a világba, hogy **Krisztus feltámadt, hogy Krisztus valóban él.**

Amikor van rá bátorságunk és merszünk arra, hogy világos nappal a világ sok mindent kínáló és árusító piacsterén, a mindent eladni és elhíttetni akaró fényáradat közepette lámpásként belekiabáljunk a zűrzavarba és a kételkedésbe: **Krisztus feltámadt! Az Isten él!**

Minden kedves Testvéremnek Istentől megáldott Feltámadás Ünnepet kívánok!

Füle Lajos:
KI AKADÁLYOZHAT MEG?

Értem, miattam és helyettem keresztjén nem hiába vérzett. Ki akadályozhat meg abban, hogy ezután Jézusnak éljek?

“Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” Róma 14,8

SSZHANG

A RÁKOSCSABAI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Kiadja: Rákoscsabai Református Egyházközség - Budapest 1171. Rákoscsaba utca 2.

Szerkesztők: Bába Károly, Bába-Bodonyi Adrien,

Tördelés-grafika: Szombath Árpád Mihály

Várjuk kedves testvéreink írásait, bizonyágtételeit, melyeket a szerkesztők részére személyesen vagy az alábbi e-mail címekre lehet eljuttatni. Ugyanide várjuk visszajelzéseiket is.

E-mail: bkaresz75@gmail.com

